

SAMULI TALAN KOTIALBUMI

vat Suomi-Norja-yleisurheilumaaottelun väliajalla lähes täyden katsomon edessä suuri elämys meille ja varmasti yksi parhaita lapsuudenajan kokemuksia ja muistoja meille kaikille. Viestivoittomitalikin on vielä tallessa jossakin laatikon pohjalla.”

RISTO WALLENIUS

Tarinani on 1950-luvulta. Asuimme Puuvillatehtaankatu 15 A 2:ssa. Samaan aikaan asuivat olympiavoittajat **Harold** ja **Olga Conolly** poikansa **Markin** kanssa Laivayhtiön talossa Hämeenpuistossa. Harold tuli tutuksi hahmoksi hänen kulkiessaan pihamme poikki ylä-pihasta ala-pihaan Mustanlahdenkadulle.

Yhtenä auringonpaisteisena kesäpäivänä Harold tallusteli poikaansa Markia kädessä pitäen, toisessa kädessä kassi. Meitä oli muistaakseni kolme poikaa, ja totesimme, että Harold menee harjoittelemaan, lähdetään katsomaan. Niin seurasimme paria Pyynikin urheilukentälle saakka.

Harold käveli kentän länsipäätyyn ja vaihtoi urheilujalkineet ja toiseen käteen hän laittoi ison kintaan. Sitten hän viitoili tuimasti osoittaen paikkamme takaa-alalla. Mark katseli kanssamme. Näin pääsimme seuraamaan olympiavoittajan moukarointia.”

RISTO SAARINEN

Asuin nuoruuteni Pispalanharjulla ja kavereiden kanssa kävimme urheilemassa Pyynikin kentällä monia kertoja. Samoin menimme aidan yli ja joskus myös ali katsomaan 1950-luvun alkupuolella Ilves-Kissojen mestaruussarjan otteluita.

Mieleenpainuvin on kuitenkin ehkä seuraava. Tampereen Palloilijat oli noussut vuonna 1960 jalkapalloilun mestaruussarjaan tiukan kamppailun jälkeen. TaPa pelasi ensimmäisen mestaruussarjan ottelunsa 1961 keväällä Pyynikin urheilukentällä ja vastustajana oli helsinkiläinen Kiffen. Pelasin TaPan maalivahtina ja ottelun jossakin vaiheessa tuli tilanne, että lähdin tavoittelemaan palloa ja samanaikaisesti Kiffenin **Juha Lyytikäinen** lähestyi tapit edellä minua. Kenkä osui päähäni ja menetin tajuntani.

Niitähän ottelussa tapahtuu, mutta erikoiseksi sen tekee se, että vaimoni **Kirsti Hannula** toimi lipunmyyjänä Pyynikin urheilukentän portilla olevassa lippukopissa ja näki, että ambulanssi meni kentälle ja hetken kuluttua meni ulos. Hän ei tietenkään tiennyt, mitä kentällä oli tapahtunut. Hetken kuluttua koppiin tuli pieni tyttö ilmoittaen, että teidän setä kuoli. Vaimoni pisti lippukopin kiinni ja lähti sairaalaan. Voimissa oltiin.”

RISTO HANNULA

Olin tammikuussa 1980 tavannut nykyisen mieheni. Suuntasimme usein Pyynikin kentälle luistelemaan. Kerran oli rusetteluistelukoppeja. Valtaosa luistelijoina oli tyttöjä. Mieheni ympärillä kävi melkoinen kuhina. Minusta oli kiinnostunut huomattavasti harvempi luistelija. Toisella kerralla olimme kentällä iltamyöhällä. Jossain vaiheessa huomasi, että muut luistelijat ovat häipyneet. Kun olimme riisumassa luistimia, portti oli laitettu kiinni. Kännyköitä ei meillä tietenkään ollut. Mikä avuksi? Onneksi lunta oli kinoksiksi asti. Kapusimme lumikasan päälle ja onnistuimme kiipeämään lauta-aidan yli.”

PÄIVI LAHTINEN

Oikeastaan kaikki alkoi 70 vuotta sitten. Kättilö luuli, että huusin syntymisen ilosta, mutta tosiasiaa näin hänen olkansa yli Pyynikin urheilukentän. En vain vielä silloin tiennyt oikeata nimeä tuolle upealle näylle. Sen juoksurata, katsomo ja koivut lumosivat minut. Ajattelin, että tuonne pitää päästä ja äkkiä.

Sitten meni yhdeksän vuotta ennen kuin kävelin sisään kentälle. Heti ensimmäisenä kesänä olin Pyrinön kisoissa niin sanottuna lähettinä. Miesten 7,25 kg painava kuula oli melkoinen palautettava pikkunöösille.

Kunnaksen Jappe työnsi ensimmäisenä suomalaisena yli 17 metriä ja **Ritamaan Nitsu** tarjosi meille pikkupojille jätskit Pyynikintorilla. Näin oli vuosikymmenten mittainen ura ”urtsulla” alkanut.

Vuonna 1961 sain ensimmäisen nimikirjoituksen vieläkin käytössä olevaan vihkoon. Aitajuoksun olympiafinalisti **Jussi Rintamäki** sai kunnian olla ensimmäinen kirjoittaja. Sitten vihkoon on kertynyt muun muassa Pyynikillä lukuisia olympiavoittajien ja ME-urheilijoiden nimiä. Oli melkoinen kokemus pikkupojalle, kun pituushypyn olympiavoittaja **Ralph Boston** nosti kainaloista ilmaan kirjoitettuaan nimensä. Kyseistä vihkoa on ihmetelty eri puolilla Eurooppaa. Liikuntaneuvos **Hakanenkin** välillä naurahtelee, kun käyn nappaamassa jonkun nimikirjoituksen kokeelmaani.”

HARRI RAIVIO

Muistan Pyynikin urheilukentän silloisen mestaruussarjan avausottelun Ilves-Kissat-Lahden Reipas joko vuonna 1970 tai 1971. Varsinkin, kun avauspotkun saapui suorittamaan silloinen Miss Suomi **Satu Östring**, joka laskettiin helikopterilla keskelle kenttää. Peliä oli seuraamassa noin 4000 katsojaa, joka rinne täynnä.

Talvisin pelasimme jääpalloa Pyynikillä JP-64:n riveissä. Muistan *Aamulehden* otsikon eräästä pelistä: Pakkasta enempi kuin maksaneita katselijoita.”

VEIKKO HOVIVUORI

Minulla on Pyynikin urheilukentästä muistoja jo seitsemältä eri kalenterivuosisyysmeneltä. Ensimmäinen niistä on vuodelta 1963, kun olin siellä kansakoulukaverieni kanssa. Vaikeasti likinäköinen kaverini otti keihään käteen ja heitti. Viime hetkessä hyppäsin sivuun. Hän totesi tyynesti: ”Jaa, emmää vaan huomannu sua.”

1960-luvulla Pyynikillä pelattiin useita mestaruussarjan jalkapallo-otteluita. Niitäkin kävimme katsomassa.

Olimme siellä usein urheilemassa veljeni ja kavereitten kanssa. Vuonna 1964 näimme, kuinka **Pentti Eskola** harjoitteli Tokion olympialaisten pituushyppyä varten. Hänet oli valittu edellisenä vuonna vuoden parhaaksi urheilijaksi maassamme. Tokion kisojen jälkeen hän kertoi Pyynikin urheilukentällä, miten pituushyppykilpailu hänen näkökulmastaan oli mennyt.

Pyynikin kentällä pääsi lähelle urheilijoita niin kilpailuissa kuin harjoituksissakin. Kisoissa ja treeneissä oli hyvä ja tiivis tunnelma. 1960-luvulla yritimme kurkkia pelejä aidan yli. Järjestysmiehet huiskivat koivun ”vihdoillaan” päitämme alas. Toisen puoliajan kuluessa meidät joskus päästettiin katsojien joukkoon.”

HANNU SOINTU

Viisikymmenluvun puolessavälissä Pyynikin urheilukentällä järjestettiin jokakeväiset Poika Pyöräilyt. Kilpailut järjesti pyöräkauppias **Eino ”Roope” Pajunen**. Järjestävänä seurana toimi Tampereen Pyörä Pojat, jonka silloisena tähtenä pyöräili maajoukkueen pyöräilijä **Paul Nyman**.

Kisa oli varsin suosittu ja se ajettiin eri sarjoissa Pyynikin kentän mustalla hiilimurskalla, muistaakseni vanhin sarja oli alle 12-vuotiaat, joka oli pääkilpailu. Kilpailussa palkinnoksi sai alumiinipyttyjä.

Pääsarjan palkinnoksi tuli myöhemmin Tampereen Kone ja Teräksen valmistama Jaguar-merkinen pyörä. Voitin itse tuon tavoitellun pyörän vuonna 1958.”

ARI ARKIA

VERKOSSA

Lisää tarinoita osoitteessa aamulehti.fi/hyvaelama